

[Hans Jørgen Holm]

det er ham, der skal fastsætte de kommunale beskætningsprocenter, og ikke de lokale kommunalbestyrelser. Derfor forstår jeg ikke rigtig de positive bemærkninger, arbejdsministeren har i redegørelsen, hvor han roser de lokale initiativer; det var jeg ellers meget enig i.

Vedrørende Storstrøms amt er min væsentligste kilde den publikation, Storstrøms amt har været så venlig at sende. I den står der om det, man har opnået hidtil, at der er 700 i private ekstraordinære lære- og praktikpladser, 250 i ekstraordinære lærepladser i stat, amt og kommune, 700 ansat ekstraordinært på offentlige institutioner og projekter, 200 i private jobtræningspladser – det giver i alt 1.850 – og så slutter man: »Trods indsatsen er der stadig over 3.000 unge arbejdsløse i Storstrøms amt.« Jeg synes nok, at dette giver anledning til at vurdere, hvad der er kommet ud af projekterne, og det er i og for sig det, jeg beder om.

Så endelig vedrørende tallene: de 10.500 er fra arbejdsdirektoratets beretning, og det er omregnet til årsbasis. De 876 mill. kr. er fra denne publikation. Der er 31.000, der har passeret igennem ordningen i løbet af året, og når vi omregner det til helårspladser, så må det give et tal, som svarer dertil. Jeg vil gerne have at vide, hvor forskellen er. Det får vi nok ikke opklaret i dag, men det var egentlig rart, om det havde været med i redegørelsen, så vi havde haft de ting. Må jeg få et notat om det, når vi kommer til udvalgsarbejdet?

Lone Dybkjær (RV):

Helt venligt vil jeg gerne have lov at sige, at det, jeg sagde, var ikke, at der overhovedet ikke var sket noget. Det, jeg sagde, var, at regeringen også bærer et ansvar for, at tingene ikke er gået måske helt så hurtigt, som man kunne ønske det de sidste par år. Det er klart, at der er sket en enorm udvikling på uddannelsesområdet, men det er også klart, at det har været svært at få nogle af de nye ting igennem. Jeg tænker på sådan noget som folketingsbeslutningen vedrørende de 10-12-årige.

Jeg mener også, at regeringen har et ansvar, og det er for at smidiggøre adgangsreglerne, for at forhindre bureaukratiet, for at forhindre papirvælde og sådan noget. Det er

ikke vi andres ansvar. Det er virkelig administrationens ansvar og dermed regeringens ansvar, og det ansvar mener jeg ikke – stadig helt venligt – at regeringen kan løbe fra.

Jeg vil godt sige om det med den tværfaglige basisuddannelse, at jeg mente, det var klart, at jeg citerede fra redegørelsen. Det var det altså ikke, men det var præcis det, jeg gjorde, da jeg nævnte det at »fremskynde overvejelserne« og sagde, at nu skal vi over til noget handling.

Man kan altid diskutere, hvem der er langsommelig i dette, og hvem der ikke er langsommelig, men jeg synes godt, man kunne spørge, om man ikke fra undervisningsministeriets side trods alt er for omhyggelig med at undersøge alle mulige problemer vedrørende sådanne nye uddannelser, om man ikke skulle prøve at skære igennem og få truffet beslutningerne lidt hurtigere, end man gør i dag.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det er til arbejdsministeren. Det er klart, at enhver, der forsøger at være lidt underholdende i en debat, løber en ikke ubetydelig risiko for at forlade det indholdsmæssige og have i en situation, hvor underholdningen bliver målet i sig selv. Det skete desværre 3 gange i arbejdsministerens seneste indlæg, første gang da det blev kaldt en ny tanke at bruge understøttelsesmidlerne aktivt i forsøget på at skabe nye arbejdspladser. Det var altså den nye tanke fra 1972-73, jeg fortalte om. Muligvis en ny tanke for arbejdsministeren, men nyere er den altså heller ikke.

De to andre ting, som egentlig er vigtigere, er først spørgsmålet om deportationen, hvor vi fik at vide, jeg fik at vide, eller hvem det nu var, tinget fik at vide, at man selvfølgelig ville garantere, at der var bopælsmuligheder for de unge, før de blev sendt rundt i landet, fra København til Jylland eller fra Jylland til København, hvad det nu var, for at få en uddannelse. Jeg spurgte, om der kunne siges noget præcist om det, og hvordan det hang sammen med bemærkningen i slutningen af redegørelsen om, at der må hvile en forpligtelse på de unge selv til at medvirke. Det, jeg er interesseret i, er, lad os sige minimalt at få at vide, at det kan man ikke sige noget som